דף הכלי: שיטת הבחירה בארבעה צעדים

ארבעה צעדים שחוזרים בכל סבב בחירה. דף אחד להדפסה ולתלייה ליד השולחן

1 סינון: חובה ותנאי סף

רעיון נכנס לרשימה כבעיה עם נתון. מה שעושים בכל מקרה (סכנה לאנשים, דרישה של רגולציה, דרישה כתובה של לקוח עם תאריך) הולך לנתיב החובה, מקבל בעלים ותאריך, ונספר בקיבולת. אחר כך מיון מהיר ב-PICK לשלושה עד חמישה מועמדים.

תנאי סף: מעט, כן או לא, וקטלניים באמת (מבחן הפיצוי: אם התשובה לא, האם יש ציון שיצדיק להתחיל בכל זאת? אם כן, זה קריטריון). ראשון מכולם, מבחן המוביל: אדם בשם, עם זמן, שמסכים שהבעיה קיימת.

רעיון שנפסל בתנאי סף לא מקבל ציון. הוא מקבל בעלים ופעולה, וחוזר לסבב הבא.

2 קריטריונים ומשקלות

ארבעה עד שישה קריטריונים, כל אחד בשם הקוטב הטוב שלו, ואף שקל לא נספר פעמיים. מבחן ההצצה: אם אי אפשר לנקד קריטריון אחד בלי להציץ באחר, מאחדים אותם. משקל מודד כמה שווה ההבדל בין האפשרויות שעל השולחן.

מאה נקודות, בקפיצות של חמש, ונקבעים לפני שמישהו ראה ציון: כל אחד כותב לבד, הקצוות מסבירים, ומסכמים.

אם אי אפשר לנקד Y בלי להציץ ב-X, מאחדים.

3 ניקוד עם עוגנים, לבד ואז ביחד

סולם עם עוגנים ב-1, 3 ו-5, עם מספרים ורצועות שקלים, ו-5 תמיד אומר טוב (מורכבות נמדדת כקלות, השקעה כצורך נמוך במשאבים). כל אחד מנקד לבד. הבכיר בחדר מדבר אחרון.

חושפים את כל הציונים יחד וקוראים כל תא לפי הפער. פער של שתיים ומעלה: מדברים, מתחילים מהקצוות, ומנקדים שוב לבד. לוקחים את הציון האמצעי, החציון, כי ציון קיצוני אחד לא מושך אותו.

שום ציון לא נאמר בקול לפני שכולם כתבו את שלהם.

4 בדיקה והחלטה

בדיקת משקלות: בוחרים שניים או שלושה זוגות קריטריונים שהתווכחו עליהם, מעבירים עשר נקודות מאחד לשני ומחשבים מחדש. היא בודקת מחלוקת על ערכים.

בדיקת ציון: מורידים נקודה אחת בציון הכי פחות בטוח של המוביל ומחשבים מחדש. היא בודקת אי ודאות בנתונים. אחר כך מחליטים כמה פרויקטים מתחילים, לפי הקיבולת: כמה מובילים באמת פנויים.

המטריצה מכינה את ההחלטה, אנשים מקבלים אותה.

כלל התיקו

מוביל ששורד את שתי הבדיקות, מתחילים. אם הסדר מתהפך באחת מהן, זה תיקו, גם אם בטבלה עצמה יש פער.

תיקו מוכרע בשובר שוויון שנכתב בתקן לפני שמישהו ראה ציון. למשל, התוצאה הראשונה המהירה ביותר, או הפרויקט שדורש הכי מעט אנשים.

לא מזיזים משקלות אחרי שרואים ציונים: הצעה למשקל שמגיעה אחרי שהציונים על השולחן תמיד נראית כמו בחירה במנצח. רושמים אותה לבדיקת המשקלות הבאה.

בדיקת המשקלות בכל רבעון

בכל רבעון, לפני כל ניקוד, פותחים את יומן המשקלות ושואלים שאלה אחת: השתנה משהו במועמדים שעל השולחן או ביעדי הארגון, שמשנה כמה שווה ההבדל בקריטריון מסוים?

אם לא, המשקלות נשארים. אם כן, משנים בקפיצות של חמש, ורושמים שורה: מה השתנה, למה, ומי אישר. הקריטריונים עצמם לא משתנים.

לפני הניקוד, כי אחרי שרואים ציונים כל אחד יודע איזה משקל יעזור לרעיון שלו.

בכל רבעון, על כל פרויקט שרץ: אם היינו בוחרים היום, מאפס, היינו מתחילים את זה? **ואת כל זה:** ההחלטה לא הופכת לאובייקטיבית. היא הופכת לשקופה, לעקבית, ולכזו שאפשר לבדוק בדיעבד.